AKBABA

Yıl: 23 — Sahibi ve Yazı İşleri Müdürü: Yusuf Ziya Ortaç — Sayı: 79

Cevap

İster C. H. P. den olsun, ister olmasın, millî cephenin bütün yazıcıları, kalemlerini çekmiş, basın bozgunculariyle savaşıyor: Makalelerle, fıkralarla, nüktelerle...

Politikanın bu kara borsacılarına en güzel cevap, zağlı bir polemik edebiyatı değil, yirmi yılın mukayeseli hesabıdır.

Gazetelerimize, yüzü peçe altında cehaletin karanlıklarına gömülmüş, parmaklarının ucundan topraklarına kadar siyah çarşaf içinde bir resim koyup altına yazalım: C. H. P. den evvel kadın!

Gazetelerimize, başına taassubun yılanını dolamış, yeşil sarıklı, kara cübbeli, eli sopalı bir hoca resmi koyup altına yazalım: C. H. P. den evvel öğretmen!

Gazetelerimize, ayaksız tahta sıralar önünde yere diz çökmüş çocuklar oturan, duvarında falaka asılı ve sabahtan akşama kadar «Karabaş tecvit» le «Mızraklı ilmihal» okutulan bir ahşap oda resmi basıp altına yazalım: C. H. P. den evvel mektep!

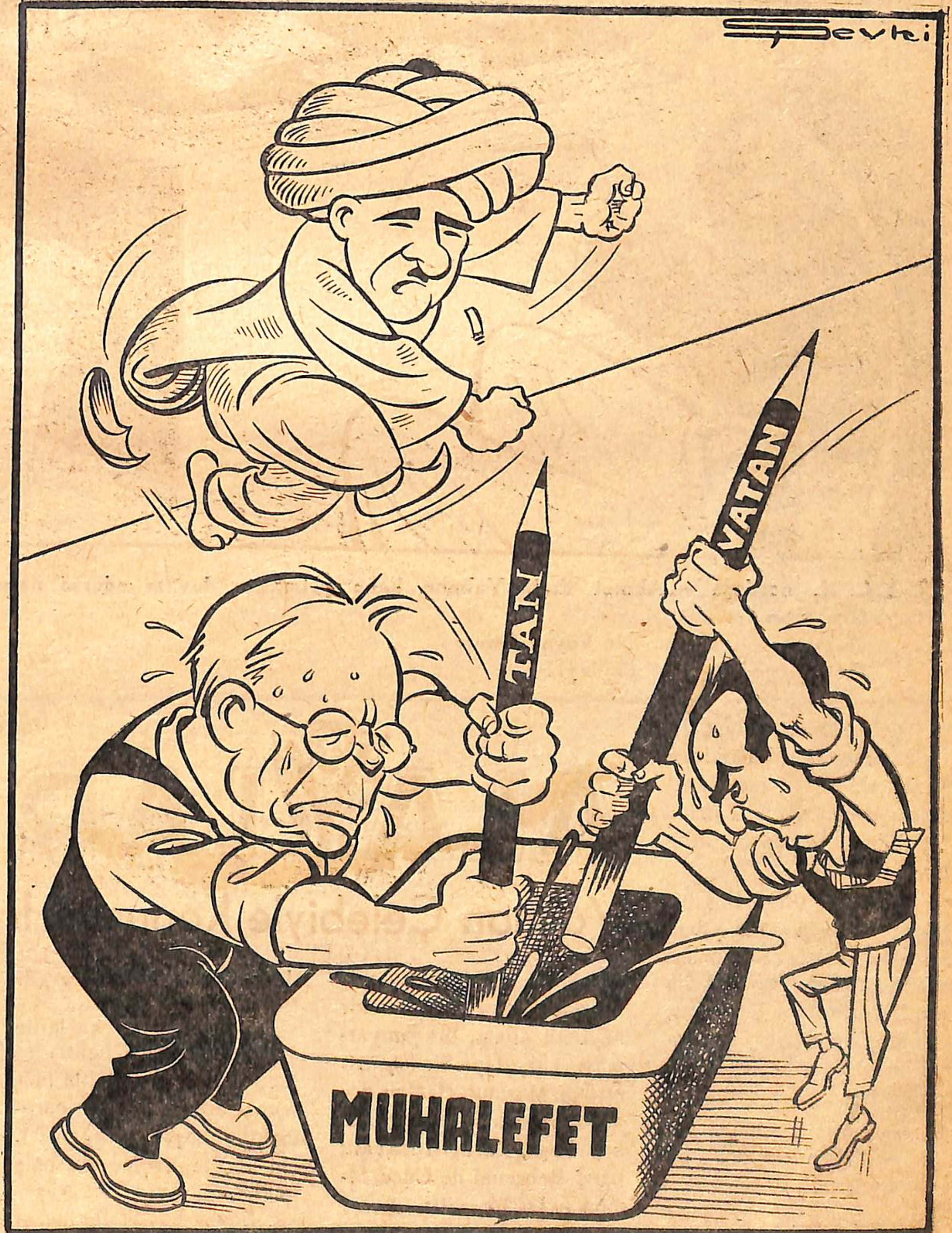
Bu misallere, yirmi yıl önceki hayatı düşünerek hafızanızda, fesli, sikkeli, kavuklu, uzun bir geçit yaptırabilirsiniz.

Fakat, en sonuncusunu yine ben söyliyeyim:

Gazetelerimize, Millî Mücadelecilerin parça parça ettiği «Sevr Muahedesini» basıp altına yazalım: C. H. P. den evvel Türkiye!

Yusuf Ziya Ortaç

Son Köprülü Vatan cephesinde:

Havan döğücünün hınk deyicisi!

En kestirme çare!

C. K. İncedayı — Ahmet Emin Yalman bana çatmakta devam ederse ne mi yapacağım?.. Soyadımı değiştireceğim...
Gazeteci — Acaip... Ne koyacaksınız?
C. K. İncedayı — Kabadayı!

ALAYLAR

Yalman Çelebiyle Konuştuk!

Eski «Ameli Hayat Ticaret Lisesi» nin bulunduğu sokaktaki Vatan idarehanesine vardım. Beni Yalman Çelebi'nin odasına götürdüler.

Odaya girince boş bir masa, duvarda 1925 yılına ait olup yalnız gün isimleri elle yazılmış bir takvim gördüm. Etrafıma bakındım, sarraf çekmecesine benzeyen masanın arkasından bir ses çıktı:

— Ne istiyorsunuz?

— Yalman Çelebi ile görüşeceğim!

— Buyurun, konuşun bakalım da görelim!

Son zamanlarındaki yazılarına bakıp kendini bir heybetli adam, bir çamyarması, kabadayı bir şey sanırdım. Masanın etrafını dolaşan ses sahibi kara gözlü, kara kaşlı, Karagözdeki altı karış Beberuhi ile Cüce Simon arası bir zattı.

— Affedersiniz Üstadım, dedim, birdenbire görememiştim de...

Daima çatık kaşlarile sert sert yüzüme baktı:

— Zararı yok! Biz mütevazı adamız, göze çarpmaktan hoşlanmadığımız için küçüle küçüle bu hale geldik..

Sonra büyük bir nezaketle;

— Buyurun, masanın kenarına ilişin, dedi, hem sözlerimdeki hiddetin, şiddetin aslı yoktur ha! Bir başmakale yazıp Falih Rıfkıya, Cevdet Kerime, Rahmi Apak'a çatıyordum da, ondan kaşlarım çatık, aslını ararsanız ben yumuşak adamımdır..

— Pek aramaya niyetli değilim aslınızı Üstadım, hem zaten bunu herkes biliyor, sert olsanız da ehemmiyeti yok!

— Aferin! Herkes senin gibi anlayışlı olmaz.. (birdenbire kuşkulanarak) olsa zaten ben hapı yutar-

dım o zaman.. E.. Ne soracaksın bakalım?

— Bu hücumlardan maksat nedir Üstadım?

— Ha... Sen kaç senelik gazetecisin?

— On yılı geçti...

— E yerinde saymışsın vallahi.. Bir gazete hücuma kalktı mı bil ki durumu berbatlaşmıştır..

— Orası malûm ya, ben siyasî maksadı soruyorum..

— Hükûmeti devirmek, Partiyi devirmek, icabederse...

Az kalsın: « Bu boyla mı?» diyecektim, fakat sordum:

— Peki, ya Vatanınız ne olacak?

— Ben o zamanda neşrederim Vatanı!

— Tebrik ederim.. Yamansınız vallahi!

— Ne sandın ya.. Soy adımda bir tertip yanlışı olsa hemen Yaman olurum..

— Amma Yalan da olabilir Üstat...

— Ee, olur tabiî.. İnsan gazeteci olduktan sonra!.

Bahsi değiştirdim:

— Üstat dedim, gazetenize Yazı İşleri Müdürü olarak niçin eski bir futbolcuyu, Con Kemali; fıkracı olarak da yine niçin eski bir futbolcuyu, Sadun Galib'i aldınız?

— İktidar mevkiini topa tutmağa daha önce karar verdiğim için!

— Yemeklerden en çok neyi seversiniz?

— Döner kebabı!

— Şarkılardan?

— «Selânik, kahpe Selânik,
Çok suyun içtim, bulanık!» şarkısını!

— En çok okumaktan zevk aldığınız şey?

— Kasa defteri!

Yalman Çelebiye teşekkürle ayrıldım.

Görünmeyen Adam

Erkek — Bir daha bu Tan gazetesini elinde görmeyeyim!.. Sabiha Sertelden ders alıp alıp bana çatamazsın sen!..

Görünmeyim daha İyi!..

Ressam Çallı İbrahim, bir köy evinin resmini yapıyordu. Ev sahibi yanına sokuldu:

— Bizim ev çok iyi oluyor. Hemşerim!.. dedi, lâkin ben neredeyim?

Çallı cevap verdi:

— Sen evin içindesin. Bu resmi satın almak için sandıktan para çıkarıyorsun.

Köylü kurnazca gülümsedi:

— Öyle ise, hiç görünmiyeyim, daha iyi!

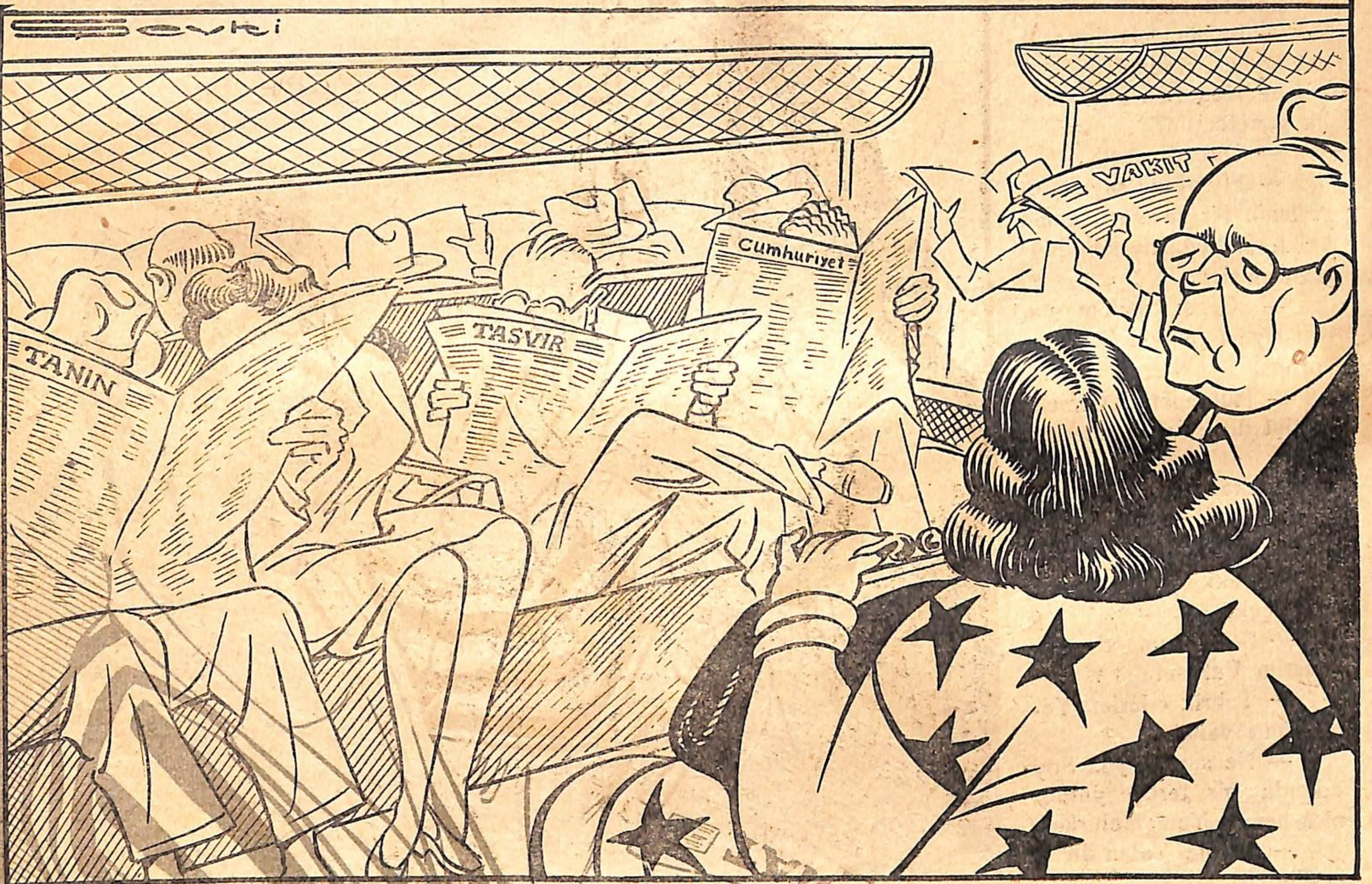
Saç İlâcı!.

Bir doktorun saçlarını kesmekle meşgul olan berber sordu:

— Saçlarınız gittikçe seyrekleşiyor, doktor. Yakında başınız çıplak kalacak.

Doktor içini çekerek cevap verdi:

— Yorgunluktan azizim, yorgunluktan.. Saçların dökülmesine mâni olacak bir ilâç keşfine uğraşıyorum da...

Z. Sertel — Bizde demokrasi olmadığına misal mi istersin Sabiha?.. Şu yolculara bak: Korkusundan bir tanesi bile Tan gazetesi alıp okuyamıyor

OLAYLAR ALAYLAR

Kaybolan evrak

Belediyece karar verilen çay ve kahve tevzi ve sairesine ait evrak, belediyeden vilâyete gelinceye kadar, yani yirmi adımlık mesafede kayboldu. Bunun üzerine Vali, maiyet memurlarından birine meseleyi tahkik ettirdi. Neticeyi sordu:

— Anladın mı, evrak nereye gitmiş?

Maiyet memuru, kemali ciddiyetle cevap verdi:

— Anladım efendim, birçok belediye kararları gibi güme!

Sinemada yangın

Hafta içinde, Alkazar sinemasının balkonundan yangın çıktı. Resmî tahkikata nazaran yangın yere atılan zavallı bir sigaraya atfolunmaktadır. Husust tahkikatımıza göre ise, alt kattaki bir locadan sıçrayan kıvılcımlar yangına sebep olmuştur!

Kara gözlükler

— Karaborsacıların açık gözlüklerine şaştım vallahi! Bir gözlükcüye gelen kara gözlükleri iki saat içinde birer liradan alıp dörder beşer liraya satmaya başlamışlar.

— Bunda şaşacak bir şey yok yahu! Gözlüğün karası tabiî karaborsaya yaraşır.. Hem zaten karagözlüğün türlüsü karaborsada!..

Akrepler

(Cumhuriyet gazetesini okuyarak) Hiiii! Kahire akrep istilâsına uğramış. Akrepler günde 200-500 kişiyi zehirliyorlarmış...

(Tan gazetesine göz gezdirerek) Buradakiler de beş on bin kişiyi!..

Lâstik

Ticaret ofisile şoförler ve otomobil sahipleri arasında bir ihtilâf çıktığı malûmdur. Ofis Rüşdü isminde bir tamirciye kauçuk veriyor ve otomobil lâstiklerini yalnız o tamir ediyormuş. Tamir ettiği 5000 kilometreye dayanmak üzere garantili lâstiklerin hiç biri henüz kırk kilometrelik yola dayanamamıştır.

Bu mesele hakkında malûmatına müracaat ettiğimiz ilgili kaynaklardan biri bize:

— Vaz geçin bu işten! demiştir, zira lâstik işi lâstikli bir iştir, böyle çekiştirdikçe daha fazla uzayacağına şüphe yoktur!

İlgili kaynak bu tavsiyenin müfettişlere de yapılıp yapılmadığı hakkında sorulan suali cevapsız bırakmıştır.

Eşek arıları

— Nazilli cıvarında eşek arıları iki atı ve bir adamı öldürmüşler...

— Hay gidi eşek arıları hay.. Sahiden eşek arısıymışlar...

— Neye sövüyorsun hayvanlara yahu?

— Elbette birader, azıcık akılları başlarında olsa, bu kadar bal alacak, yahut sokup öldürecek milyoneri İstanbulda bırakıp da, Nazillide iki atın canına kıyarlar mıydı!

Teşekkür

— Altınbakkalda arkadaşını öldüren Misak üçüncü defa idama mahkûm olmuş. Yargıtay iki kere kararı bozmuşken bu sefer üçüncü defa adam hakkında idam hükmü verilmiş. Misak da karar okununca "Teşekkür ederim", demiş..

— Niçin teşekkür etmiş acaba?

— Ölüm azabından kurtulacağı için olacak!

— **Ben, tam demokrat bir koca isterim. Seni dört hürriyetten imtihan edeceğim... Kazanırsan, nişanlanırız!**

— Tanıştık.. Konuştuk.. Seviştik.. Şimdi gelirim dedi, gitti... Hâlâ meydanda yok!
— Kaç saat oldu gideli?..
— İki ay kadar!..

HANIMI İDARE

Selim Bey, gürültülü bir kahkaha atarak kapıdan içeriye girdi:

— Aferin Şükrancığım, dedi, nihayet şu kötü, vehimli düşüncelerden kurtuldun.. Geçirmekte olduğun rahatsızlıktan hamdolsun, hiç bir eser kalmamış!

Gözlerini süzüp dudaklarını yaydı. Yüzüne hem şaşkınlık, hem de tatlılık ifadesi vererek ilâve etti:

— Bunu nereden anladım biliyor musun? Eğer yanılmıyorsam, şimdi ben kapıyı çalmadan bir az evvel kendi kendine gayet hoş bir şarkı mırıldanıyordun!..

Kır saçlı, toparlak vücutlu kadın neşeli ve hayatından memnun bir cevap verdi:

— Evet, Hacı Arif beyin bir şarkısını şöyle geçiveriyordum.. Yo..o.. Maşallah kendimi çok iyi hissediyorum. O hasta günlerimde seni epey üzdüm, değil mi?

— Zarar yok efendim.. Sen iyi ol da..

Kadın, yaşından umulmaz bir fıkırdaklıkla:

— Maşallah bu günlerde iltifat yerinde!.. dedi.

— Aşkolsun Şükran!. Şimdiye kadar başka türlü mü hareket ediyordum?

— Neyse... O bahsi bırakalım... İltifat eden bir sen değilsin zaten!..

— Anlıyamadım, Şükrancığım.. Ne demek istiyorsun.. Yoksa benden gizlediğin, sakladığın bir sırrın mı var?

— Aman, kendi nazarım kendime değdi galiba.. Sade sözlerin değil, birdenbire bakışların da değişti. Ben ise, demindenberi senin sekiz on aydır gösterdiğin nezakete teşekkür edip duruyordum. Hemen kıskançlık damarların kabarıverdi.. Böyle şey sana yakışır mı hiç.. Çocuklarımız duyarlarsa bizi ayıplamazlar mı?

— Nasıl kıskançlık damarlarım kabarmasın, Şükrancığım.. Geçen gün gelen mektubu..

— İlâhi bey, o mektup sahibi ile bir alâkam olsaydı, böyle mi hareket ederdim, onu açıkta mı bırakırdım..

— Kim bilir, ötedenberi böyle şeylere alışık olmadığın için belki unutmuşsundur!.

— Selim, insaf et.. Ben

sana hıyaneti gençliğimde bile aklımdan geçirmedim.. Yaşımı, başımı aldıktan sonra mı böyle işlere kalkışacağım..

— Şunu bunu bilmem Şükrancığım.. Sana «gözümün bebeği» «canımın içi» gibi lâübali tâbirlerle hitap eden erkeğin kim olduğunu öğrenmeğe kalkışmak her halde hakkımdır sanırım..

— Şekerim, Selimciğim. Şimdi sen sapıtıp benim yerime geçme.. O mektubu yazanın kim olduğunu, işte sana yeminle temin ediyorum, iki gözüm körolsun, ben de bilmiyorum..

— Vallahi Şükrancığım, ben bu bilmecenin düğümünü çözerim ama, senin izzeti nefsini kırmamak için kolları sıvayıp işe girişmiyorum...

— Çok rica ederim giriş.. Çünkü, bu küstahın kim olduğunu ben de pek merak ediyorum.. Doğrusu adam küstahın daniskası.. Çünkü mektuplarının birinde utanmadan «Cami yıkılmış ama mihrap yerinde!» gibi bir cümle de kullanıyor...

— Maşallah hanımefendi.. Yap yakıştır.. Bir de üstelik otur nispet ver. Şaka maka biz de olaganüstü asrî karı koca olup çıktık galiba!..

— Bunda asrilik masrilik yok Selim.. Belki de zevzeğin biri bizimle lâtife etmek istedi.. Ama, hani pek te kötü bir lâtife değil.

— Ya.. Hoş lâtife demek.. Hani demin herifin aleyhinde «Küstahın daniskası!» diye almış yürümüştün.. Ne çabuk fikrini değiştirdin..

— Küstahlığın da bazan çekileni, hoşa gideni oluyormuş, demek...

— E..e.. Hanım fazla kıskanç bir adam olsaydım, şu anda pekâlâ, elimden bir kaza çıkabilirdi.

— Selim, kendine gel.. Eğer bana inanmıyorsan, çocuklarımın başına yemin ederim ki..

— Aman.. aman.. inandım.. Bilirsin ki bu çeşit yeminlerden sakınırım.. Fakat rica ederim, sen kendini benim yerime koy.. farzet ki ben, meçhul bir kadından durmadan mektup alıyorum..

— Eve ama, sen erkeksin.. Siz erkeklere katiyen inanılmaz.. Böyle bir münasebeti, imkânı yok nazariye halinde bırakmazsınız.. Hemen tatbikata geçmek istersiniz. Derhal kadını arayıp bulur, sevgiyi ulviliğinden, saflığından çıkarır ihtiras ve şehvete çevirirsiniz..

Biz, kadınlar böyle şeylere tenezzül ederek kendimizi küçük düşürmek istemeyiz. Yanlız, erkekler üzerinde «Halâ tesirimiz varmış!» diye avunur, bir müddet için neşelenir, keyifleniriz.. İşte okadar!..

— O..o.. Hanımcığım, sen âdeta filozof olmuşsun.. Bunlar ne derin fikirler.. Ne âlimce düşünceler.. Dur, yahu lâfa daldık ta Behiçlere davetli olduğumuzu unuttuk..

— Sahi.. Yatak odasında ikimiz birden meşgul olursak sığamıyoruz, malûm ya.. Haydi sen git, giyinmeğe başla, ben de geliyorum!.

***

Ertesi sabah yazıhaneye indiği vakit Selim beyin ilk işi telefona yapışmak oldu. Numaraları çevirdikten sonra kulağını okşıyan ince sesin sahibine:

— Kızım, dedi. Lûtfen biraderi verir misin?

Aradan yarım dakika geçmeden karşıdan kalın ve ciddi bir «Allo!» sedası aksetti. Selim bey:

— Merhaba Ferit, dedi, işler yolunda.. Yengenin keyfine, neşesine hudut yok.. Sinir buhranlarından, ayılıp bayılmalardan katiyen eser kalmadı. Plânımız muvaffakıyetle neticelendi. Yalnız, kuzum çok rica ederim, mektupların arkasını kesme.. Muhakkak haftada bir iki tane gönder!.

A. Hidayet Reel

Demokrasi !

Muhalifler konseyi dün toplandılar TAN'da,
Yaylım ateş açtılar birer birer VATAN'da:
Aldı Yalman Çelebi:
Demokrasi; düşünmek demektir hep "Vatan„ı,
Hükûmetin bulunsa iki eli de kanda!
Aldı Köprülü:
Fırıl fırıl dönmektir inanış hürriyeti;
İspat ettim ben bunu yirmi yıllık zamanda!
Aldı Zekeriya:
Adım peygamber adı, demokrasi şu demek:
Saadetler sol yanda, felâketler sağ yanda!
Aldı Sabiha Sertel:
Gösteririm Falihe, gösteririm Sadaka:
Kadın mıyım, erkek mi? Bana gelip çatanda!
Aldı Atay:
Nihayet cevap geldi Ankara'lı Falih'ten:
Yabancı kokusu var partimize çatanda!
Aldı Akbaba:
Demokrasi her şeye katlanmak demek değil
Feryâd ediyor Dehrî, nümunesi meydanda!

Dehrî-i Zaman

— Maşallah sıhhatin düzelmiş, neşen yerine gelmiş... Nasıl iyileştin böyle?
— Gayet kolay: Gazeteciye tembih ettim, Tan'la Vatan bırakmıyor!

Şey... eşiniz miydi?

Kadri Ünsalan, yüksek tahsilini bitirir bitirmez, Anadoluda bir memuriyet kabul etmiş, beş sene bir çok kazalarda çeşitli resmî işlerde çalıştıktan sonra tekrar İstanbula gelmiştir. Annesini, babasını kaybetmişti. Pek yakından da akrabası yoktu. Tek başına bir adamdı.

Doğduğu, büyüğü şehre tekrar kavuşup yerleşince duyduğu sonsuz sevinci herkes bilsin, anlasın istiyordu. Onun için «İstiklâl» caddesinde salına salına yürürken sağına, soluna neşe fışkıran gözleriyle bakacak, hiç tanımadığı insanlara bile gülümsiyecekti.

Öyle, bekâr bir genç için uzun zaman Anadoluda kalmak epeyce güçtür. Yaşama şartlarının meşakkatli oluşu bir tarafa, ya kadın mahrumluğu!.

Tepebaşındaki «Sarp» oteline inmişti. İstanbulla temasa Beyoğlundan tercih etmişti. Sinema, bar, çalgılı gazino gibi eğlence yerleri, kahve, meyhane ve benzeri halk sınıfının toplandığı merkezler emrine âmade idi. Ama, sokağa çıkıp dolaşmak, bu güzel şehrin taşını, toprağını, binalarını seyretmek bile ona kâfi idi. O halde, marş!

Akşama nerede yemek yiyeceğini, yarı geceye kadar vaktini nasıl geçireceğini yolda pekâlâ düşünebilirdi.

Saat henüz dörttü. Cadde daha kalabalıklaşmamıştı. Birden önünde yürüyen ince, zarif vücutlu, siyah mantolu, son moda bere biçimi şapkalı bir kadın gözünü çekti.

Çok muntazam ve edalı adımlar atıyordu. Kadri, yüzünü görebilmek için hızlandı. O..o!.. Pek güzel, pek şeker birşey.. Sivri, mini mini bir burun.. Koyu mavi gözler.. Açık, mısır püskülü sarısı saçlar..

Bu nefîs mahlûk acaba kim? Bekâr mı, evli mi, hafif meşrep mi, ciddî mi? Nasıl anlıyacaktı. Her ne olursa olsun, hoşuna gitmişti ya.. Onu son ulaşacağı yere kadar takibedecekti.

Fakat öyle kuvvetli bir ısrara hacet kalmadı. Güzel kadın, karşı kaldırıma geçmek isterken üzerine doğru yürüyen bir otomobilin verdiği heyecan ve telâş parmaklarını gevşetmiş, parlak lüstrin çantasının yere düşmesine sebebolmuştu.

Kadri hemen koştu, çantayı aldı. Yüzüne, dünyada ne kadar sevimli olmak kabilse, öyle bir şirinlik maskesi taktı:

— Buyurun sayın bayan! Diye uzattı.

— Teşekkür ederim efendim..

Koyu mavi gözlerin bakışı daha tatlılaşmış, sivri mini mini burnun delikleri, sıklaşan nefesi daha kolayca alıp verebilmek için hafifçe genişlemişti.

— Estağfurullah bayan.. Yalnız şey.. Bilmem ki nasıl söyliyeyim..

Genç adam, dostluğun, ahbaplığın temel taşını hangi cümle ile kuracağını kestiremediği için böyle müphem ve mânasız sözler mırıldanıp dururken kadın tekrar yürümeğe koyuldu.

Kadri, adımlarını hızlandırdı, çenesine kuvvet verdi:

— Aman hanımefendi, müsaade buyurun, güzelliğiniz karşısında o kadar kendimden geçtim ki.. Bakın, utanmayı, sıkılmayı bir tarafa bırakmıya mecbur oldum.. Fakat beni, çok rica ederim, bayağı bir sokak çapkını sanmayınız.. Niyetim çok ulvi, maksadım çok kutsaldır.

Uzun boylu, siyah mantolu, son moda bere biçimli şapkalı kadın başını döndürdü. Kadriyi tepeden tırnağa süzdü. Delikanlı, koyu mavi göz bebeklerinden fışkırarak üzerinde dolaşan parıltıların her telinde bir azımsarlık zerresi takılı olduğu zannına kapıldı. Zavallı, yüzde yüz ret cevabı alacağına hükmetti. Fakat hayret!.. Demek, mavi gözlerin karşısında geçirdiği yıldırım imtihanında muvaffak olmuştu.

O güzel yüze lâyık tatlı bir ses şu cevabı verdi:

— Sayın bay açık sözlülüğünüz çok hoşuma gitti. Sizinle tanışmak, ahbabolmaktan çekinmek için ortada bir sebep göremiyorum.

***

Perran, yüzünün güzelliği, boyunun posunun düzgün-

— İşler fena.. Amerikada yeni fırınlar yapmışlar: Unu eliyor, hamuru yuğuruyor, ekmeği pişiriyormuş!
— Hile karıştırmasını da biliyor mu imiş?!..

lüğü, vücut parçalarının birbirine uygunluğu derecesinde sıcakkanlı, hoş konuşur bir kadındı. Buluşmalar sıklaştı. Seviştiler, nişanlandılar ve nihayet evlendiler.

Ancak, evlenme memurluğunda defterin altı imzalandıktan sonra Kadri Ünsalanın zihninde, karısını caddede ilk gördüğü gün sıralanan sualler yeniden peyda oldu.

— Bu kadın kimdi, kimin nesi?

Nasıl öğrenmeli? Fakat öğrense de ne çıkacak?. Artık her şey oldu, bitti. İş işten geçti. Altı ay endişesini, acısını ruhunda eritmeğe çalışarak sustu ve herkesten kaçtı. Perranın mazisine dair hiç kimseye birşey sormadı.

***

Bir gün erkenden tramvayda eski arkadaşlarından Yılmaza rasladı. Havaya, suya dair konuşurlarken Yılmaz birdenbire:

— Monşer, dedi, dün akşam seni Taksim gazinosunda güzel bir kadınla gördüm. Anlarsın ya.. Meseleyi çakarız.. Ben o kadını..

Kadri, birden atıldı. Yılmazı lâkırdısını tamamlamıya bırakmadı:

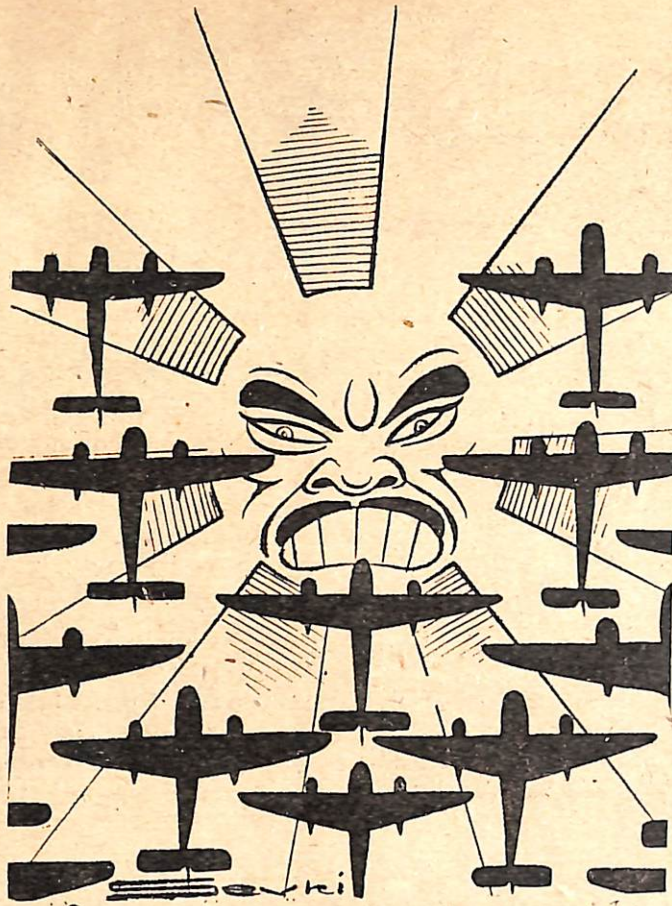
— Evet, dedi, gazinoda dün akşam hanımla beraberdik...

Yılmaz fena halde bozuldu:

— Şey.. dedi, eşin miydi.. Tebrik ederim..

Kadri gideceği yere gelmeden, ilk istasyonda indi. Nesine lâzım, belki arkadaşı bir patavatsızlık daha eder, ağzından birşey kaçırır, şu anda, şüpheli bir saadet içinde geçen hayatı ansızın zehirlenirdi.. Hayır.. Hayır.. Karısının kim olduğunu anlamadan, mazisini bilmeden hayal ve aldanış içinde yaşayıp gitmesi daha iyi ve daha rahattı.

A. Hidayet Reel

Uzak Doğuda: Güneş tutulması!

Kim bir Ev sahibi olmak istemez?

YAPI VE KREDİ BANKASI

ANONİM ŞİRKETİ

Bütün Sigortalarınız için

DOĞAN

SİGORTA ANONİM ŞİRKETİ

İstanbul - Bahçekapı - Birinci Vakıf Han

Telefon. 24267 - 1

Telgraf: Banka - KREDİ / Sigorto - DOĞANTAŞ İstanbul

Muvaffakıyet

Gazetelerde okumuşsunuzdur. Hokkabaz, illüzyonist üsdat Zati Sungur'u Samsunda vurdular. Vaka şöyle oldu: Zati Sungur sahnede, halka kendisine kurşun işlemiyeceğini ispat edecekti. Elindeki tabancayı açtı. Herkesin gözü önünde şarjörü sürdü. Seyircilerden herhangi birine tabancayı verdi ve göğsünü gererek:

— Ateş ediniz!

Dedi. Seyirci bir an tereddütle etrafına bakındıktan sonra iki adımdan nişan aldı ve tetiğe dokundu: Bom! Zati Sungur gülerek:

— Hepiniz gördünüz mü? İşte kurşun işlemedi!

Evvelâ müthiş bir sükût oldu. Sonra alkışlar... Alkışlar durduktan bir an sonra seyircilerden biri ayağa kalktı ve cebinden çıkardığı tabancayı sanatkârın üzerine boşalttı.

Bu hususta kendisile görüşen bir muharririmiz eseflerini bildirince üstat:

— Ne üzülüyorsunuz canım? demiştir, bu olay benim muvaffakiyetimi gösterir.

— Aman üstat, az daha tatlı canınızdan olacaktınız...

— Siz ona bakmayın bayım! Eğer halk hakikaten bana kurşun işlemediğine inanmasa hiç biri çıkar da o deliliği yapar mıydı?

Sonra, bir dakika sustu, düşündü ve gülümseyerek kulağıma fısıldadı:

— Hem her zaman ben müşterileri vuracak değilim ya?!.

Profesör

— Yahu, şu halk, kelimeleri bazan bozuyor ama, bazan da yakıştırıyor. Meselâ şu otobüs kelimesi... Otobos haline gelince nasıl da tam bizimkileri ifade ediyor!

— Hakkın var sahi, profesör'ü de profesür yapmış!

Tefrika No. 6

Yazan: A. H. REEL

— Haydi efendim, boş şeylerle kendini üzme.. Ben onu çoktan unuttum..

Cabir efendi iki saniye kadar gözlerini Bedianın gözlerinin içine dikti. Sonra memnunluk ve sevinç içinde sordu:

— Sahi mi cancağızım..

— Tabiî.. Hattâ, onun nerede olduğunu, ne olduğunu bile düşünmek istemiyorum..

Hafız söyliyeceği kelimeleri zihninde güçlükle sıraya dizmeğe çalışarak sözüne devam etti :

— Seni hiç yoktan müteessir etmek arzu etmem yavrucuğum.. Yalnız, çok merak ediyorum, acaba, ilk sevgilinle de tıpkı benimle olduğun gibi mi idin?

— Pek tuhaf bir sual.. Maksadını anlayamadım doğrusu!..

Cabir efendi kekelemeğe başladı. Alnında hafif ter taneleri peyda olmuştu:

— Şey.. Yani, onu da böyle sevip okşuyor muydun?. Onunla da yarenlik etmekten zevk duyuyor muydun? Geçmiş zaman, ne olur söyleyiver, bundan bir şey çıkmaz.. Vallahi kızmam, billâhi darılmam..

Bedianın yüzünde bir gülümseme belirdi. Bu, masumane bir tebessüm mü, yoksa şeytanî bir tebessüm mü, birden pek kestirilemezdi.

— Koca bebek!

diye Hafızın yüzüne cilveli bir fiske vurdu ve gücenmiş gibi bir tavır takınarak ilâve etti :

— Teessüf ederim sana, beni herkese aynı şekilde yılışan bir kadın mı sanıyorsun?

İhtiyar telâşlandı :

— Canım, ruhum, sevgili Beduşum.. İnanırım sana, Allaha nasıl inanırsam, sana da öyle inanırım!.

— Garip birşey ama, gerçek.. Canikom.. Zühtü genç bir çocuktu.. Ondan fazla birşey anlamadım. Kendisini daha ziyade bir kardeş gibi sevdim.. Seni tanıdıktan sonra da başka bir erkeğe karşı acayip hisler duymak değil ya, başımı kaldırıp herhangi birinin yüzüne bakmak bile canım istemiyor!..

— Affedersin Beduşum, hani lâf açıldı da sormakta devam ediyorum.. Yoksa bilirsin, seni katiyen incitmek istemem.. Hayatta şimdiye kadar yalnız Zühtüyü mü tanıdın.. Sade onunla mı beraber bulundun ?

Bedia, bu mânasız mükâlemeden sıkılmıya başlamıştı. Fakat kendini zorluyor, parlamamıya gayret ediyordu. Sinirli bir kahkaha salıverdi :

— Ayol, kaç kere anlatmadım mı sana.. Şimdiki halime bakma.. Ben, çok kapalı, mütaassıp bir ailenin kızıydım.. Haddime mi düşmüş.. Erkeğin yüzü değil, horoz yüzü göremezdim alimalllah.. Kör olsun, Zühtü beni baştan çıkardı, bir az sesim var, onun için böyle çalgılı kahvelerde sürtmeğe başladım.. Yoksa.. Canım, uzun sözün kısası.. Tam olgun bir erkek olarak ilk defa sen benim yüzümü gözümü açtın..

Cabir efendi, karyoladan yere fırladı. Neşeden hoplamıya başladı :

— Sağol, varol Beduş.. Hakikaten gençler, benim demiyeyim, bizim gibilerin yanında kaç para ederler.. Onlar, aşktan, sevgiden ne anlarlar?. Sade kendi zevklerini, kendi menfaatlerini düşünürler..

Bedia ikinci bir kahkaha daha salıverdi :

— Y..a.. Canikom, senden evvel ben hiç birşeyin, anlıyor musun, bütün mânasiyle hiç birşeyin farkında değildim..

Hafız, genç kadının üzerine atıldı. Sakalının sert kıllarını okuyucunun ipek bir kadife kadar kaypak teni üzerine sürtüp gıcıklıya gıcıklıya onu yanaklarından, dudaklarından öptü, öptü.

— Şekerim, canım, bir taneciğim!

— Bak, işte bunu cahil, tecrübesiz bir delikanlı yapabilir mi.. Bu şekilde gönlümü alabilir mi? Halbuki senin gibi bir ihtiyar.. Affedersin, yani ciddî, gelişmiş bir adam demek istiyorum, nasıl nazik noktamı buluyor, ince damarımı keşfediyor.. Eh, artık memnunsun, değil mi?

— Tabiî memnunum.. Hem de çok memnunum.. Beraber yaşamıya başladığımızdan beri onunla hiç görüşmemiş, konuşmamış olduğuna tamamiyle kanaat getirdim..

— O.. O da kim?

— Zühtü, canım...

— Hay Allah müstahakını versin.. Hâlâ mı o zıbıdı Zühtünün lâkırdısı..

— Affet, Beduşum, benden evvel sana sahibolduğu için, onu kıskanmaktan bir türlü kendimi alamıyorum..

— Yoo.. Canikom, artık fazla gidiyorsun.. Sana her şeyi elifi elifine olduğu gibi anlattım, öyle iken şüpheli tavırlar takınman, iğneli lâkırdılar söylemen beni yalancı mevkiine koymak olmaz mı?

— Hayır.. Hayır.. Beduşum.. Bu yeşil, çiçek bahçesi gözler, şu iştah verici nefîs dudaklar.. İmkânı yok, dünyada yalan söyliyemezler.. Gel yavrucuğum., Seni bir daha öpeyim..

— Haydi öp, öp amma.. Böyle giderse yüzümü eskiteceksin.. Yanaklarımı pörsüteceksin!

Cabir efendi, çatlak, iri dudaklarını bütün aç gözlülüğü ile genç kadının hareti biraz ziyadeleşmiş çehresinin üstünde altında sağında solunda dolaştırırken mırıldanmakta devam ediyordu :

— Onu görmüyorsun.. Sade görmüyorsun değil, düşünmüyorsun.. Aklından bile geçirmiyorsun! Oh.. Ne iyi ediyorsun.. Sade beni seviyorsun.. Beni düşünüyorsun.. Şekerim, kaymağım!..

Bedia yattığı yerden davrandı, elleriyle Hafızı itti. Karyolanın içinde oturdu. Yanaklarında kızartılar artmış, yeşil gözleri büyümüş, buğulanmıştı :

— Canikom.. Artık bu kadarı da tıraş.. Kuzum Allah aşkına.. Sen başka lâkırdı etmesini bilmez misin? Sabah, akşam, gece gündüz hep bunu mu konuşacağız ?

Cabir efendi, pek uzak olmıyan karşıki duvara kadar fırlamış, diz çökmüş, ellerini birleştirmiş yalvarıyordu :

— Beni affet yavrum.. Ben deli oldum.. Aşkın beni çıldırttı.. Bu ev, bu oda bu eşyalar bana hep onu hatırlattığı için başka mevzu bulamıyor, başka lâkırdı edemiyorum..

— Öyle ise çıkalım! Lâkin, şimdi ev, apartman değil, başka bir pansiyon bile bulmak ne kadar güç biliyorsun !

— Biliyorum yavrucuğum.. Fakat senin için ne fedakârlık lâzımsa yapacağım..

— Yapacaksın ama, ne zaman.. Vâdedersin.. edersin.. Hep lâfta kalır..

— Haklısın Beduşum, haklı olmakla beraber şu sırada bizim gibiler için böyle bir kaç bin liranın topyekûn tedarikinin de ne kadar güç olduğunu takdir edersin.

— Doğru., Hani sırası geldi de söylüyorum, yoksa benim şatafat meraklısı olmadığımı herhalde anlamışsındır.. İçki masaları, yemek sofraları başında bazı arkadaşlar har vurup harman savurmak isterlerken benim onlara nasıl çıkıştığımı görüyorsun! Para senin değil, başkasının da olsa yine boş yere müsriflik etmeyi sevmem..

(Arkası var)

Tefrika No. 29

Yazan: A. H. REEL

Makaraları salıverdi. Zühdü, yerinde doğrulup masanın üzerinden köprü gibi uzanma hareketini tekrarladı ve arkadaşına bir tokat savurdu. Fakat Osmanın başını eğmesiyle bu hamle boşa gitti. Kahve tenha olduğu, şuraya buraya serpilmiş gibi oturanlar da oyuna dalmış bulundukları için kimse onlarla meşgul görünmüyordu. Zıpzıp yeniden yerine oturduktan sonra Osman adalelerini gerip vücuduna çeviklik vererek ihtiyatlı bir vaziyet aldı. Alaylı bir eda ile :

— Ağabey darılma.. Beduşu satmıyorsun ama, kiralıyorsun..

— Osman, böyle eşek şakası yapma.. Alimallah ağzını yırtarım.. Hafızla olan takıntısı onu biraz eğlendiriyor da bunun için müsaade ediyorum yoksa..

— Kızma ağabey, Bir az da lüks hayat yaşamasına dayak olmuyor mu? Avalım sofuyu sağmal inek gibi sömürüyorsunuz..

— Ulan bu dünyada bazıları yolmak, bazıları da yolunmak için yaratılmışlardır. Herifçi oğlunu gel Beduşa takıl diye ben zorlamadım ki.. Karı önce işin alay tarafına başladı. Baktı ki, moruk hem çok zavallı, hem de pek hevesli.. Bir taraftan ona acıdığından, bir taraftan da gönlünü eğlendirdiğinden pinponu kovamıyor.. Hani artık yenilecek içilecek şeyi de kalmadı. Kendisine yol vermenin zamanı da geldi. Kaç kere adamı düpedüz sepetleme için müsaade istedi ama ben razı olmadım. Bugün için bile «Erken gel!» diye yalvarıp yakardığı halde yine düşünüyorum.. Çünkü şeytanın işi yok.. Herifçi oğlu da aksi bir zamanda kalkar gelir..Aramızda bir maraza çıktığına yanmam.. İyi kalbli, saf bir adam, ellisini geçmiş, elindekini, avucundakini, varını, yoğunu feda etti.. Aile ocağını dağıtmayı göze aldı. Belki borca, harca girdi. Hattâ çaldı çırptı.. Zira, ettiği masrafların öyle levha yazmayla, kütüphaneden aldığı aylıkla başarılabileceğine pek aklım ermiyor.. Eh şu anda hayatta tek ümidi, tesellisi Bedia.. Onu da birdenbire elinden alıvermek adamı zıvanadan çıkarır, delice işler yapmasına sebebolur diye korkuyorum..

Osman Çapar dudaklarında yeniden peyda olan istihzalı tebessümü saklamaya lüzum görmiyerekten :

— O.. O.. dedi, Zıpzıp sen galiba gizli gizli felsefe ve ahlâk dersi alıyorsun.. Yoksa üniversiteye doçent oldun da benim haberim mi yok.. Aylardanberi softa bozuntusunu soyup soğana çevirtmekten çekinmedin de şimdi merhamet damarların mı kabardı.. Canım, anlıyorum, senin adamakıllı huyun, soyun değişti, büsbütün başka bir adam oldun. Karıya boş veremiyorsun.. Herifi horlayamıyorsvn..

Zühtü yerinden fırlayıp haykırdı :

— Sen de bugün dayağa sırnaşıyorsun ama, kolumu yormaya, elimi acıtmaya, keyfimi kaçırmaya pek niyetim olmadığı için aldırmıyorum.. Allaha ısmarladık, ben gidiyorum..

Osmae Çapar da oturduğu iskemleden kalktı. Bir taraftan esnerken öbür taraftan kollarını sağa sola uzata uzata gerindi. Esnemesi henüz bitmeden kelimeleri ağzının içinde yuvarlıyaraktan sordu :

— Nereye ağabey?

— Ulan deminden beri benimle adamakıllı maytap geçtin, şimdi de kel kâhyalığa mı kalktın.. Nereye ise nereye.. Sana içimde sıkıntı var demedim mi? Biraz gönlümü eğlendirmeğe.. Deminden beri kapkara suratına baka baka yüreğim karardı be!.

XII

Zühtü, birden yastıktan başını kaldırdı. Sonra yavaş yavaş yatağın içinde beline kadar doğruldu. Gürültülü ve sürekli bir esneme arasında mırıldanır gibi sordu :

— Saat kaç?.

Bedia kolunu yorganın altından çıkardı. Bileğinin tersini burnunun hizasına kadar yükseltti :

— Zıpzıp'ım, dedi, daha çok erken.. Beşe yirmi var..

Zühtü biraz düşündü, iki tarafına bakındı :

— Zannetmem, diye cevap zerdi, sen yanlış gördün galiba.. Yatağa girdiğimiz vakıt üç buçuktu. O zamandan beri ancak bir saat on dakika mı geçti. Uzat şu kolunu.. Bir de ben şavulluyayım..

Bedia, yalanının bir başkası tarafından meydana çıkarılmaktansa yine kendisi tarafından düzeltilmesini tercih ettiği için dudaklarını fazla açmadan :

— Bilmem!

(Arkası var)

Milletvekilleri dert dinliyor!

[Baş tarafı 2 nci sayfada]

kâyetim var: Bu adanın adı Büyük amma görüyorsunuz ki küçüktür.. Alış veriş az oluyor.. Yazın kazandığımızı kışın yiyoruz... Buna bir çare bulmalı!

— Nasıl çare?

— Memlekette bu kadar işsiz var. Vermeli ellerine kazmayı küreği, yüklemeli sırtlarına küfeyi, salmalı karşıki dağlara...

— Sonra?..

— Sonrası bu işte: Taşı toprağı doldurup doldurup getirsinler, döksünler denize.. Adamız, gelecek yaza kadar alimallah eninden, boyundan bir misli büyür.. Arsalar ucuzlar, kiralar düşer, kalabalık artar, bizim işler de yoluna girer!

Manav Mustafanın bu teklifi ile bilhassa sayın İstanbul Milletvekili General Kâzım Karabekir ilgilendi, kendisiyle hususî olarak görüşeceğini ve Meclise, buna dair bir kanun lâyihasiyle bir proje teklif edeceğini vadetti.

Öğle olmuştu. Konuşmalara yemekten sonra devam edilmek üzre oturuma ara verildi!

Kapıdan çıkarken, Adanın meşhur simalarından uzun boylu bir hariciyeci refikası ile peltek dilli aynı sınıftan bir bayan konuşuyordular:

— Öğleden sonraki toplantıda ben de şikâyetlerimi söyliyeceğim...

— Neden şikâyet edeceksin?

— Yerli emprimelerin desenlerinden.. Bir de kristal iskarpin ökçesi yokluğundan...

— Söyle, söyle... Milletvekili değiller mi?.. Çaresini bulsunlar elbet!

Çimdik

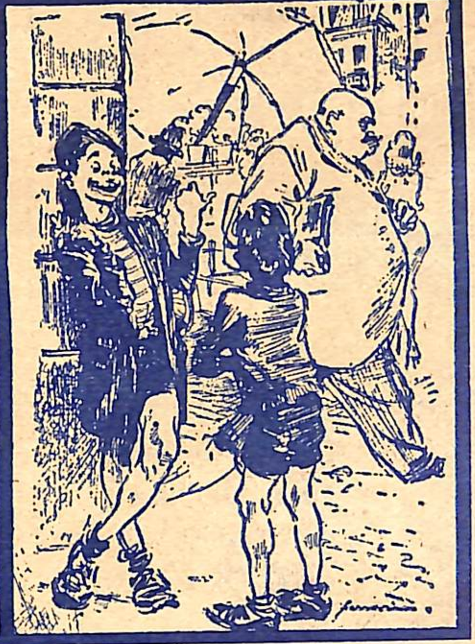
Dünya Karikatürleri

— Harb haziranda bitecekmiş...
— Onun ehemmiyeti yok. Sulh ne zaman başlıyack acaba?..

Hitler — Göreyim seni, benim gibi dayan!

— Bizim mahalledeki vurguncu bakkalın avukatı...
— Göbeğinden belli!

HAFTANIN SEÇME KARİKATÜRLERİ

RESİM SERGİSİNDE:
— İyi amma, ressam modelinin eline ne diye meyvalar vermiş?
— Belki tabloyu çok pahalıya satmak için!
— *Karikatür* —

Erkek — Kanaryan dişi mi erkek mi?..
Kadın — Tabii erkek ayol... Hiç dişi mahlûk kafese girer mi?..
— *Şaka* —